

הכל הפוך

וכמובן גם אחרים שמחו מאוד כי אושר הוא כמו קרן שמש שנכנסת לחדר חשוך ומאירה הכל סביב. ואושרו של הוולון עשה את כולם מאושרים.
"אני רוצה לטייל עכשיו קצת" אמר הוולון "אני כל כך מלא שזה מרדים אותי."

רותי סמרטוטי צחקה "ככה זה, אם אוכלים יותר מדי נעשים מנומנמים. אז צריך לקחת תנומה קלה או לצאת לאוויר צח ולשחק."
"אצא לגן העוגיות ואשחק שם" החליט הוולון.
רותי סמרטוטי וידידיה הביטו אחריו ושמחו שקיבלו ידיד

"אולי נמלא את הוולון הרעב בתרנגולות עוגיות ובסופגניות" הציעה רותי סמרטוטי "אז הוא לא יהיה רעב, כי לא יהיה ריק."
גברת עוגית הביאה שש תרנגולות והרבה סופגניות ורותי סמרטוטי פתחה חור בצדו של הוולון הרעב ושמה כל זה פנימה. אז הוסיפה עוד הרבה לקקנים, כי הם טעימים, כפי שאתם יודעים. אך קודם הוציאה מהם את המקלות, כדי שלא ידחפו לצדדיו של הוולון הרעב. ובסוף סתמה את כל החורים בדבשה דביקה וכשהכל התייבש רני סמרטוטי וסניצנודאל התחילו לנפח את הוולון הרעב לפי התור, פעם זה, פעם השני.
כשהוולון הרעב נעמד על רגליו, יפה ונחמד כפי שהיה קודם, הוא צחק ואמר "עכשיו אינני רעב בכלל ולכן לא אוכל אתכם." גברת עוגית הייתה מאושרת וחיבקה חזק את הוולון הרעב ואחר כך אמרה כי הוא יכול להישאר בבית העוגיות ולהתארח אצלם כמו סניצנודאל.
"תודה, גברת עוגית" אמר הוולון הרעב "זה לא היה נעים להיות ריק כמו בלון. עכשיו כבר לא אהיה הוולון הרעב. אהיה רק הוולון ואני שמח מאד על כך."

חדש. "אומר לכם" אמרה רותי סמרטוטי "ידיד טוב הוא כמו פרח יפה. כל ידיד שאתה מוסיף לרשימתך הוא כמו פרח שאתה מוסיף לגן הידידות שלך. ואם אתה מטפל בהם יפה ותחמם אותם באור האהבה שלך, יהיה לך בקרוב גן פורח נהדר."

ובזמן שרותי סמרטוטי וידידיה שוחחו וצחקו יחדיו, הוולון ביקר את פרת העוגיות ואת חזירי העוגיות בחצר האחורית. הוא נהנה מאוד וכלל לא הרגיש שהשדון הוקי התגנב מאחור. פתאום חבל נכרך סביב צווארו והוא שמע את קריאתו של השדון "אהא!" השדון רץ הביתה ומשך את הוולון מאחוריו. "הקשבת ליד בית העוגיות" הוא צחק "ואני יודע בדיוק מה קרה שם."

הוולון המסכן לא יכול היה לענות כי החבל נכרך סביב צווארו. הוא רק היטלטל אחרי השדון ונתקל בעצים ואבנים שבדרך. זה לא כאב לו בכלל כי היה הרי עשוי מגומי, אך לא גרם לו גם הנאה גדולה. וכל פעם שהוולון הכה בעץ, השדון צחק. וזה מראה כמה מרושע היה היצור הזה.

בבית העוגיות גברת עוגית שמה דברי אוכל טעימים על השולחן ורותי סמרטוטי התחילה לדאוג. "איפה יכול

להיות הוולון עכשיו?" אמרה "הוא נעדר כבר הרבה זמן. אולי נרדם בגינה. אצא לראות."

רותי סמרטוטני יצאה לגינה וקראה וקראה, אך הוולון לא ענה. גם אחרים יצאו והגיעו למקום בו השדון הוקי לכד את הוולון ושם ראו בבירור איך הוולון נגרר בדרך. "אני בטוח שהשדון הוקי לכד אותו" אמר ויקי הקטן. "אז רני סמרטוטני יחד אתי נרוץ לביתו של השדון כדי לבדוק" אמר סניצנודאל. והם רצו עד לדלת ביתו של השדון הוקי. רני סמרטוטני לקח אבן בידו ודפק בדלת. הוקי הוציא את ראשו מהחלון ואמר "תפסיק לדפוק בדלת שלי, רני סמרטוטני, כי לא אתן לך ממילא להיכנס."

"האם לכדת את הוולון?" שאל רני סמרטוטני.

"אהא! באמת לכדתי אותו" ענה השדון "ואחזיק אותו כאן, כי מילאתם אותו בסופגנית וכל מיני דברים טובים." "אם תוציא את הדברים הטובים מהוולון תצטער מאוד" קרא סניצנודאל. אבל השדון הוקי רק צחק וסגר את החלון.

"האם הוא לא השדון האווילי ביותר שראית אי-פעם?" שאל סניצנודאל את רני סמרטוטני כשהם התיישבו על סף ביתו של השדון הוקי וניסו לחשוב איך לשחרר את

הוולון, ידידם. ותוך כדי כך

סניצנודאל הכניס את ידו לכיס והוציא משם שעועית קטנה.

"זו הייתה פעם שעועית קופצת" אמר לרני סמרטוטני "אך היא כבר לא קופצת יותר. לא קופצת בכלל." והוא זרק את השעועית לארץ והיא התגלגלה תחת עלים יבשים. אלא שסניצנודאל לא ידע שזו שעועית קסומה. גם רני סמרטוטני לא ידע זאת. אבל השעועית הקסומה התחילה מיד לצמוח ושניהם ישבו והסתכלו איך יוצא ממנה גבעול שמטפס ישר על קיר ביתו של השדון הוקי. "אא.." קרא רני סמרטוטני "זה בוודאי הקרובה של השעועית של ג'ק בעל השעועית, אותה שעועית שעלתה עד לארץ של הענק."

וכשגבעול השעועית הגיע עד לחלון בקומה העליונה של בית השדון, סניצנודאל ורני סמרטוטני טפסו עליו. הם הגיעו בדיוק עד גובה החלון כשהשדון הוקי יצא מהבית והתחיל לכרות את הגבעול בגרזן. רני סמרטוטני וסניצנודאל נפלו ארצה והשדון אסף אותם, לקח אותם לביתו ונעל את הדלת אחריו. "אהא!" הוא קרא "שטתי בכם בדיוק כפי שג'ק שטה בענק."

"בכל אופן" אמרו לו סניצנודאל ורני סמרטוטני "לא קרה

לנו כלום."

רותי סמרטוטי ישיבה בכיסא נדנדה של סוכר לבן בבית גברת עוגית. "נראה לי שהגיע זמן שרני סמרטוטי וסניצנודאל הנחמד יחזרו כבר מבית השדון" אמרה. "אני רק מקווה שהשדון לא לכד גם אותם, כמו את הוולון" אמרה גברת עוגית.

"נחכה עוד חמש דקות ואם הם לא יחזרו נלך לשם ונראה מה קורה" אמרה רותי סמרטוטי.

והן ישבו וחיכו עד ששעון הקוקייה משוקולד צלצל והשמיע "קו-קו" חזק, ומאחר שרני סמרטוטי

וסניצנודאל לא חזרו, רותי סמרטוטי ומר וגברת עוגית קמו והלכו לבית של השדון הוקי.

כשהגיעו לשם רותי סמרטוטי לקחה אבן ביד ודפקה בדלת הברזל. איש לא ענה. רותי סמרטוטי דפקה שוב. שוב לא הייתה כל תשובה. "אני חושבת שהוקי לא בבית" אמרה גברת עוגית "אילו היה, בוודאי היה מוציא את ראשו מהחלון."

"אז מה נעשה?" שאלה רותי סמרטוטי.

לפני שמישהו יכול היה לענות אבן עפה מעל ראשה של רותי סמרטוטי ונשברה לחתיכות על דלת הברזל. ואז הוקי קרא להן "הי! לכו מכאן! אני לא בבית!"

רותי סמרטוטי וגברת עוגית רצו מהר משם. "מוטב שתברחו!" קרא אחריהן השדון "אם לא תיזהרו, אלכוד אתכן כמו שלכדתי את הוולון, את רני סמרטוטי ואת סניצנודאל.

"הוקי הנבזה!" קראה רותי סמרטוטי "באמת לכדת את סניצנודאל ואת רני סמרטוטי?"

"בוודאי" ענה השדון "שמתי את רני סמרטוטי בארגז ואת סניצנודאל בארון והוצאתי את כל האוויר מהוולון והוא עכשיו שטוח כמו לביבה."

"עכשיו אני יודעת שאתה משקר" אמרה רותי סמרטוטי "כי הוולון מלא בסופגניות ועוגיות ותרנגולות עוגית והוא לא יהיה שטוח גם אם תוציא ממנו את כל האוויר."

"הה..הה..!" צחק הוקי "כשהוצאתי אוויר מהוולון פתחת אותו והוצאתי גם את כל הדברים הטובים שהיו בו." והוא נכנס הביתה וסגר אחריו את הדלת.

אבל מיד גם הציץ מהחלון למעלה. "אז חשבת, גברת רותי סמרטוטי, שאני משקר? רק תביטי על זה!" והוא הוציא את הוולון דרך החלון וזרק אותו למטה "האין הוא נראה שטוח?"

נכון! הוולון המסכן היה שטוח לגמרי, כפי שהיה קודם, בבית העוגיות.

אותם לתוך הוולון, על מנת שלא יהיה רעב אחרי התיקון. רותי סמרטוטי תיקנה את הוולון יפה מאוד ואחר כך ויקי הקטן ומר עוגית ניפחו אותו. "בשום אופן לא הייתי רוצה להיות שדון" אמר הוולון כשיכול היה כבר להתהלך. "מה נעשה עכשיו?" שאל מר עוגית.

הוולון חשב רגע ואמר "אילו יכולתי להיכנס איכשהו תחת לביתו של השדון, הייתי מתנפח מהר והופך את הבית. אז הייתם יכולים להיכנס פנימה ולשחרר את כולם."

"יש כאן חור קטן תחת הבית" אמרה רותי סמרטוטי "אבל הוא קטן מדי ולא תוכל לזחול פנימה." "אגיד לך מה נעשה, רותי סמרטוטי" אמר הוולון אחרי שבדק את החור "קחי סיכה ונקבי אותי, וכשכל האוויר יצא, תוכלו להכניס אותי לחור, לסתום את הנקב ולנפח אותי שוב!"

וכך היה. רותי סמרטוטי ניקבה את הוולון ואחר כך יחד עם מר עוגית, גברת עוגית וויקי הקטן הוציאו ממנו את כל האוויר. כשהיה כבר ריק לגמרי דחפו אותו לתוך החור וניפחו אותו שוב, לפי התור.

אחרי שניפחו אותו קצת קראה רותי סמרטוטי "ראו!"

"אכן, כך הוא נראה" ענתה רותי סמרטוטי "ואתה צריך להתבייש מר השדון הוקי." "ואני לא מתבייש!" קרא השדון. כי צריך לדעת ששדונים לא מתביישים כפי שעושים אנשים הגונים. רותי סמרטוטי ומר עוגית משכו את הוולון המסכן לשיחים.

"אנו צריכים לתקן אותו מיד" אמרה רותי סמרטוטי "בחור מסכן!"

"אלך הביתה ואביא כלים כדי לתקן אותו" אמר מר עוגית. הוא הלך והביא גם עוגיות וממתקים כדי להכניס

בסוף הרי לכדתי את כולם!"
"האומנם?" נשמע קול מאחוריו. ושם עמד הוולון. כי

כאשר הבית נפל הוולון לא היה כבר תחתיו. הוא היה עכשיו מכוסה בקורי עכביש ועלים יבשים וחתיכות עץ ולא נראה כמו הוא עצמו וחץ מזה היה כפליים יותר גדול.
הוקי הסתובב וכשראה את היצור הגדול והמוזר התחיל לברוח דרך החורשה, מהר כמה שרק יכול היה.
הוולון נכנס למחסן כלים שליד הבית והוציא משם מוט

הבית מתחיל לנטות לצד!" וכשנפחו אותו יותר, הוא נטה עוד.
"מה אתם עושים שם למטה?" קרא השדון הוקי כשהוציא את ראשו מהחלון "עוד מעט הבית שלי יתהפך!"
"וזה בדיוק מה שאנו רוצים לעשות, מר השדון הוקי" אמרה רותי סמרטוטי "ואז נוכל לשחרר את סניצנודאל ואת רני סמרטוטני."
"הי! מוטב שתפסיקו לנפח" קרא פתאום הוולון "אני כבר גדול כפליים ממה שהייתי קודם, ואני עלול להתפוצץ כמו בלון אם תנפחו אותי יותר."
"חבל!" אמרה רותי סמרטוטי "רק עוד קצת והבית היה מתהפך. אבל בואו וננסה למשוך ולהפוך אותו!" ורותי סמרטוטי, ויקי הקטן ואנשי העוגיות התחילו למשוך את הבית עד שנפל לצד. אך למזל ביש הוא נפל כל כך מהר שרותי סמרטוטי, אנשי עוגיות וויקי הקטן לא הספיקו לזוז הצדה והבית נפל עליהם.
כשהבית נפל הוקי הוציא את ראשו מהחלון. אחר כך הוא זחל החוצה. וכשראה מה קרה שמח מאוד. הוא התחיל ממש לרקוד מרוב שמחה. "אהא, רותי סמרטוטי וכל ידידיה שוכבים תחת הבית ולא יכולים לצאת. אז

ברזל ארוך. הוא השעין אותו על אבן וכך הרים קצת את הבית, כדי שהידידים שלו יוכלו לצאת. אחר כך דפק כמה פעמים במוט על דלת הברזל עד שהצירים נשברו. רותי סמרטוטי נכנסה פנימה, שחררה את רני סמרטוטני מהארגז ויחד אתו גם את סניצנודאל מהארון. כולם היו מרוצים שהכל הסתדר כל כך יפה. הם צחקו וקשקשו כשעברו דרך החורשה לכוון הבית שלהם, כי ידעו שגברת עוגית תכין להם שם ארוחה טובה. הם החזיקו ידיים זה של זה ורצו וקיבלו תאבון גדול. אבל כשהגיעו לבית ראו שהדלת סגורה. "מה קורה" קרא מר עוגית "אני לא סגרת את הדלת." "אבל בכל זאת היא סגורה" אמרה רותי סמרטוטי.